

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 580/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhorácka 11/A, Malacky, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 To 3/2022 z 20. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 11. októbra 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 To 3/2022 z 20. septembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je od 16. apríla 2020 väzobne trestne stíhaný [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] a obžalovaný zo siedmich skutkov kvalifikovaných ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, trestný čin krádeže, trestný čin vraždy a štvornásobný obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. PK-1 T 29/2020 z 23. novembra 2021 (ďalej len „rozsudok špecializovaného súdu“) bol sťažovateľ spolu

s obžalovaným Ivanom Kővarim uznaný za vinného a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody na doživotie a trest prepadnutia majetku.

2.1. Proti rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd ako odvolací súd uznesením č. k. 3 To 3/2022 zo 7. septembra 2022 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok špecializovaného súdu v časti týkajúcej sa sťažovateľa a vec vrátil špecializovanému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

2.2. Sťažovateľ požiadal najvyšší súd o prepustenie z väzby na slobodu žiadosťou z 8. septembra 2022, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil (proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nie je sťažnosť prípustná v zmysle § 185 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku v spojení s § 185 ods. 4 Trestného poriadku *a contrario*).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd arbitrárne zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ v tejto súvislosti predovšetkým argumentuje, že: 1.) samotné zrušenie odsudzujúceho rozsudku špecializovaného súdu najvyšším súdom odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu; 2.) prieťahy pri rozhodovaní v merite trestnej veci sťažovateľa odôvodňujú jeho prepustenie z väzby na slobodu; 3.) jeho väzba je nezákonná, keďže na verejnom zasadnutí konanom 16. apríla 2020, na ktorom najvyšší súd rozhodol o jeho vzatí do väzby, nebol zákonným spôsobom poučený o svojich právach; 4.) v rámci rozhodovania v merite svojej trestnej veci nebol počas celého súdneho konania na špecializovanom súde (s výnimkou hlavného pojednávania konaného 22. februára 2021) riadne poučený o svojich právach.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a priznal mu náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu. K porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy:

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby

na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

10.1. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane.

11. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, *Annuaire*, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B a ďalšie).

11.1. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

11.2. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

12.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v súvislosti so sťažovateľovou argumentáciou, že už samotné zrušenie odsudzujúceho rozsudku špecializovaného súdu najvyšším súdom odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu, v podstatnom uviedol, že dôvody zrušenia rozsudku špecializovaného súdu mali svoj podklad v zistených pochybeniach v napadnutých výrokoch

predmetného rozsudku (najmä v nejasnosti niektorých skutkových zistení a v tej spojitosti súčasne v nevysporiadaní sa so všetkými, najmä skutkovými, okolnosťami významnými pre rozhodnutie). Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pochybenia vyčítané špecializovanému súdu nie sú takej povahy, ktoré by atakovali samotnú základnú materiálnu podmienku väzby, ktorou je aj naďalej existujúca dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa na podklade obžaloby aj v aktuálnom štádiu trestného konania, a súčasne pochybenia zrušovaného rozsudku špecializovaného súdu nemajú priamy vplyv ani zásadný význam z pohľadu posúdenia existencie dôvodov tzv. útekovvej a preventívnej väzby nespôsobujú ich zmenu ani zánik. Samotné zrušenie odsudzujúceho rozsudku špecializovaného súdu preto podľa názoru najvyššieho súdu nepredstavuje dôkaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere, ktorá by viedla automaticky ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby (m. m. I. ÚS 35/2016). Najvyšší súd zároveň konštatoval, že nedošlo k zmene alebo vzniku takých nových okolností prípadu (samotné zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bez ďalšieho takou okolnosťou nie je) ani k zmene v osobných pomeroch sťažovateľa, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie zákonných podmienok väzby sťažovateľa, či už základnej materiálnej podmienky, alebo konkrétnych väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

12.2. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané prietahy pri rozhodovaní v merite jeho trestnej veci, ktorých existencia podľa názoru sťažovateľa odôvodňuje jeho prepustenie z väzby na slobodu, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že o väzbe sťažovateľa bolo dosiaľ rozhodované priebežne, plynulo a urýchlene. Výnimkou bola len neprimeraná dĺžka rozhodovania špecializovaného súdu o skoršej žiadosti sťažovateľa (zo 16. mája 2021) o prepustenie z väzby na slobodu, v súvislosti s ktorým ústavný súd síce nálezhom č. k. III. ÚS 89/2022 z 12. mája 2022 konštatoval porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o väzbe, avšak ani v tomto rozhodnutí ústavný súd nevyvodil záver o neexistencii (resp. zániku) dôvodov jeho väzby a ani povinnosť jeho prepustenia z väzby na slobodu. Teda z označeného nálezu ústavného súdu nemožno vyvodit' priamy vplyv na posudzovanie dôvodov väzby sťažovateľa ani v aktuálnom štádiu jeho trestného stíhania. V súvislosti so sťažovateľom namietanými desaťmesačnými prietahmi v jeho trestnej veci v štádiu odvolacieho konania najvyšší súd konštatoval, že trestná vec sťažovateľa bola najvyššiemu súdu riadne predložená na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa 20. mája 2022, pričom k rozhodnutiu o odvolaní došlo 7. septembra 2022, a teda nepochybne neuplynulo sťažovateľom tvrdených 10 mesiacov. Navyše, po predložení veci najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu tento reagoval na jednotlivé procesné aktivity sťažovateľa a boli vykonávané aj ďalšie procesné úkony. Podľa názoru najvyššieho súdu o odvolaní sťažovateľa rozhodol v primeranej lehote, ktorá zohľadňovala rozsah spisového materiálu (ku dňu predloženia 10 587 strán), ako aj rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu vymedzenej rozsiahlymi odvolacími námietkami sťažovateľa. Pokiaľ v predchádzajúcom postupe došlo k vráteniu veci špecializovanému súdu (prípísom z 13. apríla 2022), uvedený postup najvyššieho súdu smeroval k náprave pochybenia špecializovaného súdu v súvislosti s nevyhovením žiadosti sťažovateľa o vyhotovenie fotokópie požadovanej časti spisu, pričom v následnom postupe pred opätovným predložením veci najvyššiemu súdu špecializovaný súd vyčítané pochybenia v prospech naplnenia práva sťažovateľa na obhajobu v primeranej dobe napravil. Podľa názoru najvyššieho súdu, vychádzajúc z uvedeného, nemožno dospieť k rozumnému záveru o bezdôvodných zásadných prietahoch v konaní takým spôsobom, akým sa toho dožaduje sťažovateľ. Najvyšší súd konštatoval,

že samotný fakt aktuálneho zrušenia rozsudku špecializovaného súdu najvyšším súdom a vrátenie veci špecializovanému súdu má nepochybne vplyv na dĺžku neskončeného trestného stíhania sťažovateľa, napriek tomu však dosiaľ vykonanú dĺžku väzby sťažovateľa z pohľadu najmä časovej náročnosti prejednávania posudzovanej veci súdom determinovanej najmä počtom žalovaných skutkov (7) a od nich sa odvíjajúceho rozsahu dokazovania nemožno hodnotiť ako neprimeranú ani približujúcu sa k maximálnej (celkovej) lehote väzby stanovenej Trestným poriadkom v § 76 ods. 6 písm. c) limitom 48 mesiacov (ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin), a preto bez ďalšieho odôvodňujúcu prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu.

12.3. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal aj námietkou sťažovateľa, že jeho väzba je nezákonná, keďže na verejnom zasadnutí konanom 16. apríla 2020, na ktorom najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 16/2020 rozhodol o jeho vzatí do väzby, nebol zákonným spôsobom poučený o svojich právach. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že zo zápisnice o priebehu verejného zasadnutia konaného 16. apríla 2020 (ktorého výsledkom bolo zrušenie prvostupňového uznesenia špecializovaného súdu o nevzatí sťažovateľa do väzby a rozhodnutie o jeho vzatí do väzby) vyplýva, že na tomto verejnom zasadnutí nebol vykonaný výsluch sťažovateľa, a preto ani nebol opätovne najvyšším súdom poučovaný spôsobom zodpovedajúcim tomuto procesnému postaveniu. Najvyšší súd zároveň poukázal, že v priebehu rozhodovania o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby však sťažovateľ bol vypočutý a náležite poučený, a to sudcom pre prípravné konanie špecializovaného súdu na verejnom zasadnutí konanom 10. apríla 2020 v konaní vedenom na špecializovanom súde pod sp. zn. 4 Tp 9/2020, čo potvrdzuje aj príslušná zápisnica z verejného zasadnutia. Najvyšší súd konštatoval, že spravidla opätovný výsluch nebude potrebný v prípadoch, keď obvinený bol riadnym spôsobom vypočutý v rámci procesného úkonu výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie a súčasne nevyvstane v konkrétnom prípade potreba opätovného výsluchu z iných dôvodov. Z obsahu namietanej zápisnice o verejnom zasadnutí konanom 16. apríla 2020 pritom nevyplýva, že by k takej potrebe došiel konajúci senát a ani strany (sťažovateľ a ani prokurátor) jeho výsluch nenavrhl. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnený záver sťažovateľa, že mal byť na verejnom zasadnutí nadriadeného súdu opätovne vypočutý, a teda aj opätovne poučovaný o svojich právach zodpovedajúcich jeho procesnému postaveniu obvineného. Najvyšší súd zároveň poukázal, že prvostupňové konanie a konanie o sťažnosti proti nemu z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, a preto nebol dôvod úkony realizované v prvostupňovom konaní bez ďalšieho v druhostupňovom konaní opakovať.

12.4. Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd aj námietku sťažovateľa, že v rámci rozhodovania v merite svojej trestnej veci nebol počas celého súdneho konania na špecializovanom súde (s výnimkou hlavného pojednávania konaného 22. februára 2021) riadne poučený o svojich právach. Najvyšší súd poukázal, že výsluch sťažovateľa bol vykonaný na hlavnom pojednávaní 22. februára 2021, čomu zodpovedalo aj riadne poučenie sťažovateľa, čo napokon ani sám sťažovateľ nenamieta. Dovoľáva sa však v podstate takého výkladu § 34 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého mal byť rovnako poučovaný aj na každom ďalšom termíne hlavného pojednávania. Zo súdneho spisu je pritom zrejmé, že dokazovanie pred špecializovaným súdom bolo vykonávané v dlhšom časovom rozsahu, a to na hlavnom pojednávaní celkovo pozostávajúcom z viacerých jeho termínov vykonaných v roku 2021. Po výsluchu sťažovateľa vykonanom na hlavnom pojednávaní 22. februára 2021 (v rámci ktorého využil právo nevypovedať ku skutkom obžaloby) v rámci

d'alsieho dokazovania na iných termínoch hlavného pojednávania už výsluch s'ťažovateľa vykonaný nebol. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomenul, že hlavné pojednávanie je jedným úkonom trestného konania (R 20/2016), na čom nič nemení procesná možnosť vykonania hlavného pojednávania na viacerých jeho termínoch (vykonávaných postupne – po odročení skoršieho termínu, resp. po prerušení hlavného pojednávania, resp. pri zrušení konkrétneho termínu a určení nového). Z uvedeného je tak podľa názoru najvyššieho súdu zrejmé, že s'ťažovateľ na hlavnom pojednávaní riadne spôsobom zodpovedajúcim tomuto jeho procesnému postaveniu poučený bol (22. februára 2021 v rámci jeho výsluchu v procesnom postavení obžalovaného) a na ďalších termínoch hlavného pojednávania, na ktorých jeho výsluch už opätovne vykonávaný nebol, tak nevznikla špecializovanému súdu procesná povinnosť ho opätovne uvedeným spôsobom poučovať. Zákonná dikcia § 34 ods. 5 Trestného poriadku totiž v súvislosti s hlavným pojednávaním neznamená povinnosť poučovať obžalovaného (bez ďalšieho) o jeho právach na každom jednotlivom termíne hlavného pojednávania (ktoré vo svojej podstate predstavuje stále jeden úkon).

13. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že úvahy s'ťažovateľa o porušení jeho základných práv v dôsledku údajnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vníma ako tendenčné. Z argumentácie najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd dal s'ťažovateľovi dostatočné odpovede na jeho námietky. Zo záverov, ku ktorým najvyšší súd dospel, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšším súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy.

13.1. Pokiaľ pritom s'ťažovateľ v súvislosti s ním tvrdenými priet'ahmi pri rozhodovaní v merite svojej trestnej veci podporne poukazuje na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 89/2022 z 12. mája 2022, ktorým ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd zdôrazňuje, že označený nález sa týkal výhradne (ne)naplnenia požiadavky urýchlenosti rozhodovania špecializovaného súdu o jednej konkrétnej žiadosti s'ťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (žiadosti zo 16. mája 2021), pričom ústavný súd v označenom náleze v žiadnom smere neposudzoval existenciu priet'ahov pri rozhodovaní špecializovaného súdu v merite jeho trestnej veci, t. j. pri rozhodovaní o vine a treste s'ťažovateľa. Z uvedeného vyplýva, že označený nález ústavného súdu v žiadnom smere nepodporuje tvrdenie s'ťažovateľa o existencii priet'ahov v jeho trestnej veci, ktoré by odôvodňovali jeho prepustenie z väzby na slobodu.

13.2. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v súvislosti s námietkou s'ťažovateľa, že v rámci rozhodovania v merite svojej trestnej veci nebol počas celého súdneho konania riadne poučený o svojich právach konštatuje, že rozhodnutie o väzbe nie je vhodným priestorom na vysporiadavanie sa s námietkami o správnosti predchádzajúceho postupu súdu konajúceho vo veci samej pri vypočúvaní s'ťažovateľa ako obžalovaného, resp. pri jeho výsluchu. Pri rozhodovaní o väzbe sa predpokladá dôraz primárne na okolnosti súvisiace s jej dôvodnosťou a zákonnosťou. S'ťažovateľ tak do rozhodovania o väzbe vnáša okolnosti, ktoré takéto súvis už nemajú. Najvyšší súd sa však v každom prípade dostatočne vyjadril aj k takýmto s väzbou nie

celkom súvisiacim argumentom sťažovateľa, pričom dal odpovede na podstatné námietky sťažovateľa týkajúce sa procesného postupu špecializovaného súdu pri splnení poučovacej povinnosti (IV. ÚS 479/2022).

14. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy:

15. Pokiaľ ide o námietku porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, sa označené články ústavy na väzobné konanie nevzťahujú, pričom jednotlivé procesné záruky vyplývajúce z označených článkov sú inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

16. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými článkami ústavy. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 ústavy:

17. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené aj čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 ústavy, ktorých aplikácia sa v ústavných sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení označených článkov ústavy odvodzuje od namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 1 ústavy.

18. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu